

Luokkasuhteista

OIMEENTULON hankinta muodostaa ihmisen ajatusten ja toiminnan pääasiallisimman aiheen. Materialistinen historian-

käsitys perustuukin sille väitteelle, että ihmiselämälle välttämättömien tarvikkeiden tuottaminen ja niiden jakaminen muodostavat perustan koko yhteiskunnalliselle elämälle; että jokaisessa historiassa ilmenneessä yhteiskunnassa ovat rikkauksien jako ja luokkamudostelmat riippuneet siitä, MITÄ kulloinkin on tuotettu ja MITENKÄ tuottaminen on tapahtunut. Yhteiskunnallisten mullistuksien syitä ei siis voida löytää ihmisten aivoissa, vaan niissä muutoksissa mitä on tapahtunut tuotannossa ja jaossa. Syitä on etsittävä jokaisena aikakautena vallinneista yhteiskuntataloudellisista oloista.

“Kamppailu olemassaolosta on luonnonlain ensimmäinen pykälä.” Tämä taistelu itsensä säilyttämiseksi on ihmisillä ollut vaihteleva. Suurelle enemmistölle on se aina muodostunut ankaraksi. Ankaruuden aste on riippunut vallinneista oloista, käytettävissä olleista välineistä, ja mahdollisuuksista. Mitä enemmän välineitä on kehitetty, sitä vähemmän on oltu riippuvaisia satunnaisuuksista. Mitä paremmat välineet ovat olleet, sitä enemmän on avautunut mahdollisuuksia; “mahdottomuuksistakin” on tullut mahdollisuuksia, toteutettavissa olevaa.

Ihmiskunnan historia keskittyy tämän pääasiallisimman kysymyksen ympärille. Ja koska tämä pääasiallinen kysymys on ollut riippuvainen käytettävissä olleista välineistä, niin ihmiskunnan historia keskittyy siis, suurin piirtein

puhuen, pääasiallisesti juuri työkalujen, tuotantovälineiden ympärille. Ihmisten pääasiallinen toimintakin keskittyy siis näiden välineiden ympärille. Ääretön enemmistö on aina ollut eroittamattomasti niiden kanssa kosketuksissa. Se on henkisesti ja ruumiillisesti kytketty tähän kysymykseen. Tämä on se joukko joka on vienyt ihmiskuntaa eteenpäin, kantanut sitä leveillä hartioillaan.

Aineellinen kysymys.

Ihmisten itsesäilytyskysymys on aineellinen kysymys. Ajatuksissaan äärettömässä avaruudessa askarteleva astronoomikin on pakotettu käymään "maan päällä" syömässä. Eräs saksalainen filosofi sanoi kerran, että "meidän täytyy ensin tyydyttää aineelliset vaatimuksemme ennenkuin voimme antaa henkisiä kysymyksiä pohtimaan." Tätä kysymystä on käsiteltävä kylmänä todellisuutena. Eikä sitä muuna voi käsitellä. Luonto on tässä antanut ankaria läksyjään. Keskinäinen apu on tietysti aina ollut tärkein tekijä ihmisten edistymiselle, mutta asia ei siitä muutu; se jää silti puhtaasti taloudelliseksi kysymykseksi. Ihmiset ovat toisistaan riippuvaisia. Tällä on taloudellinen taustansa. Kaikki ihmiset eivät tietystikään ole kaikista ihmisistä riippuvaisia, mutta jotkut ovat aina joistakin. Minkäänlainen tuotantomuoto ei ole riippuvainen loiseläjistä, mutta loiseläjät ovat riippuvaisia tuottajista kaikkien yhteiskuntamuotojen vallitessa. Tuotannossa toimivat ihmiset, työläiset, ovat riippuvaisia toinen toisistaan, ja kaikki muut ovat heistä riippuvaisia. Mitä korkeammalle tuotanto kehittyy, sitä suuremmaksi käy keskinäinen riippuvaisuus.

Taloudellinen merkitys.

Kunakin aikakautena on ihmisten kesken vallinnut määrätynlaisia suhteita. Tuotantoa koskevat suhteet ovat aina olleet ensimmäiset. Muut suhteet ovat olleet vain heijastuksia pääkysymyksestä ja pääsuhteesta. Kunakin aikana on joku ryhmä eli luokka ollut päätekijänä tärkeudessa tuotannollisessa merkityksessä. Ja yhteiskunnan hallitusnyörejä ovat aina käsissään pitäneet ne, jotka ovat pitäneet käsissään taloudellisen elämän hallintonyörejä. Jos jonkun luokan asema tuotannollisessa elämässä on tullut syrjäytetyksi, niin on se sitä mukaa menettänyt muunkin merkityksensä.

On tunnettua, että suureh kysymykset ratkaistaan aina voimalla. Yhteiskunnallisten kysymyksiä ratkaisussa tulee luonnollisesti kysymykseen taloudellinen voima, joka taas vuorostaan perustuu tuotannolliselle merkitykselle. Voimakysymys on suh-

dekysymys. Luokkasuhteisiin ja niiden muuttumiseen Yhdysvalloissa katsahtaessamme saamme seuraavan kuvan, joka perustuu hallituksen sensustointon tutkimuksille:

V. 1840 muodosti työtä tekevä farmiväestö 20 prosenttia maan koko väestöstä, joka oli silloin 17,069,000. Teollisuustyöväestö muodosti samana vuonna 13 prosenttia maan koko väestöstä. V. 1919 muodosti työtä tekevä farmiväestö enää ainoastaan 13 prosenttia maan koko väestöstä, joka oli silloin 108,067,000. Teollisuusväestö vuorostaan oli lisääntynyt siinä määrässä, että muodosti samana vuonna jo 31 prosenttia. Mainittuna aikakautena, 79 vuoden sisällä, oli maan koko väestö lisääntynyt 6-kertaisesti. Työtä tekevä farmiväestö oli samana aikakautena lisääntynyt 4-kertaisesti, ja teollisuusväestö 15-kertaisesti. Maan väestöön verrattuna oli teollisuusväestö lisääntynyt 2½-kertaisesti, ja työtä tekevään farmiväestöön verrattuna oli se lisääntynyt lähes 4-kertaisesti. Suhteellisesti lasketuna väheni työtä tekevä farmiväestö, kun teollisuusväestö lisääntyi. Yksi kasvoi toisen kutistuksessa, yksistään päälukuakin silmällä pitäen, puhumattakaan yhteiskuntataloudellisesta merkityksestä. Ja tämä prosessi jatkuu.

Tuotantokyvyn lisääntyminen.

Työtä tekevistä farmiväestöstä puhuttaessa sisällytetään siihen kaikki jotka maanviljelyksessä tekevät työtä, palkkatyöläiset, farmarien lapset ja vaimot, ja vuokraviljelijät. Vuonna 1919 muodostivat maata omistavat farmarit 35 prosenttia maalaisväestöstä, vuokraviljelijät (pitäen käsissään 30 prosenttia maan farmeista) 15 prosenttia, palkkatyöläiset, farmarien vaimot ja lapset y.m. 50 prosenttia. Koko tämä väestö muodosti samana vuonna 13 prosenttia maan koko väestöstä. Maan koko väestöön verrattuna muodostivat maata omistavat farmarit 4½ pros., vuokraviljelijät 2 pros., ja palkkatyöläiset, farmarien vaimot ja lapset 6½ prosenttia. Maanviljelys kyetään nyt suorittamaan näin vähäisellä ihmisvoimamäärällä.

Joka vähänkään tietää millä tavalla tässä maassa tuotetaan esimerkiksi ruokatarpeet, millä tavalla ne jalostetaan ja kutka sen suorittavat, tietää myöskin kuinka luokkasuhteet ovat muuttuneet. Ravintoaineet tässä maassa saadaan kylläkin pääasiallisesti maasta, mutta maatalous on muuttunut pääasiallisesti raaka-aineiden tuotantoalaksi teollisuuksille. Sensijaan että farmarit valmistaisivat tarvikkeensa omassa taloudessaan tai läheisessä ympäristössään, ostavat he ne nyt kaupoista, joihin ne

tuodaan teollisuuskeskuksista. Konekehitys on saat-
tanut asiat peräti toiselle tolalle kuin ne olivat sata
vuotta sitten.

Palkkatyöläisten merkitys.

Suuri joukko palkkatyöläisiä menee joka kevät
Yhdysvaltain maanviljelysalueille. Tämä joukko kyn-
tää ja kylvää, se niittää heinän; leikkaa elon, kor-
jaa ja pui sen sekä vie viljan rautateiden varsille,
jossa toiset palkkatyöläiset ovat ottamassa vastaan,
viedäkseen sen teollisuuskeskuksiin, joissa toiset
palkkatyöläiset valmistavat ryyneiksi ja jauhoiksi.
Farमारit ostavat sitten kauppalan puodista puu-
roksensa paketissa ja leipäaineensa pussissa. Karja
kuljetetaan elävänä palkkatyöläisten toimesta suu-
riin teollisuuskeskuksiin, joissa se valmistetaan syö-
täväksi. Kaikki tapahtuu suurien koneiden avulla,
joita käyttävät ja hoitavat palkkatyöläiset.

Lyhyesti sanottuna, Yhdysvaltain ruokatavaroien
tuottaminen tapahtuu koneilla. Maa kyn-
netään väkiauralla, jota vetää traktori. Elo lei-
kataan, kootaan ja puidaan koneilla. Maito lypse-
tään suuressa määrässä koneilla. Koneilla se kul-
jetetaan satojen mailien päähän meijereihin, joissa
palkkatyöläiset eroittavat kerman koneilla, kirnu-
vat voim koneilla, panevat voim koneilla paketteihin.
Työn, joka ennen suoritettiin kotitaloudessa tai lä-
heisessä ympäristössä, suorittavat nyt palkkatyö-
läiset suurten koneitten avulla. Konekehitys ei mah-
du maanviljelyksensääkään vanhoihin puitteihin. Ta-
vallinen farmaari ei kykene ostamaan suuria ko-
neita, ja vaikka kykenisikin, niin ei hän kykene
niitä edullisesti käyttämään.

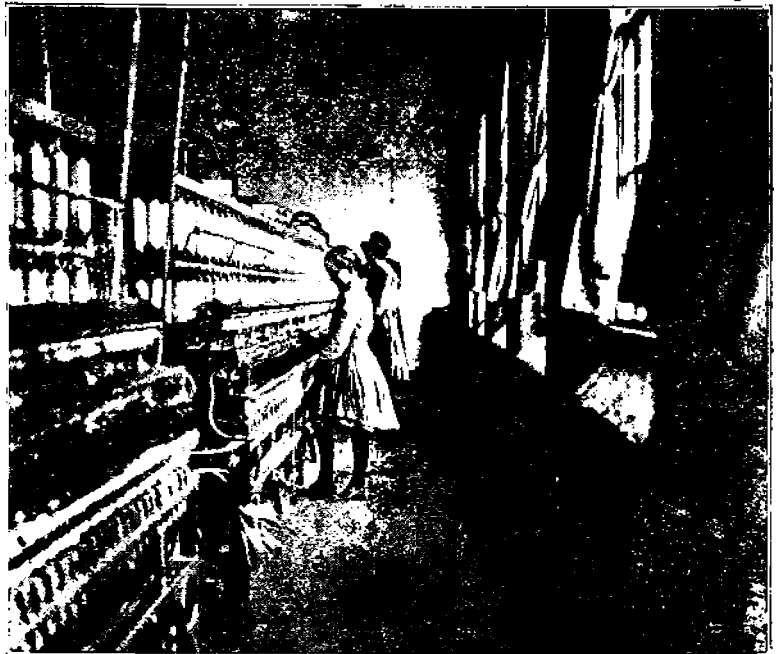
Maanviljelyksen spesialiseeraan-
tuminen on myös tehnyt farma-
reista yhä enemmän teollisuus-
työstä riippuvaisia. Löytyy suuria
maa-aloja, joilla ei löydy sellaista
puuta, että siitä saisi kirveeseen
varren tai haravaan piikin. Ne
täytyy tuottaa teollisuudesta, kut-
ten sieltä tuotetaan overhaalit ja
kengät, ämpärit ja äkeet, aurat
ja aidakset. Palkkatyöläiset varus-
tavat farमारit näillä tarpeilla.

Farmiväestön tuottavaisuus on
isääntynyt suuresti koneiden avul-
la, mutta ei läheskään niin suu-
ressa määrässä kuin henkilökoh-
tainen tuottavaisuus teollisuudes-
sa. Samassa ajassa kun käsin keh-
rääjä tuottaa neljä vyyhtiä lankaa
kykeni lapsi jo niin aikaiseen

kuin vuonna 1835 koneella kehräämään
1,700 vyyhtiä. Yksi lapsi kykeni siis jo silloin yh-
dessä päivässä koneella suorittamaan sen minkä
suorittamiseen olisi tarvittu 425 täysikasvuista työ-
läistä, jos työ olisi suoritettu käsin. 1¼ minuutissa
kykeni lapsi suorittamaan koneen avulla sen työn
mikä katsottiin keskinkertaiseksi päivän työksi vuon-
na 1835. Tämä oli 90 vuotta sitten. Mikä oli
työpäivä silloin, ja kuinka suuresti ovatkaan koneet
kehittyneet siitä saakka? V. 1924 laskettiin Yhdys-
valtain teollisuustyöläisen edustavan keskimäärin
3¼ hevosvoimaa. Yksi hevosvoima vastaa 12 mies-
voimaa, joten jokainen työläinen nykyisellä tuotan-
tokaudella edustaa keskimäärin 43 kertaa suurem-
paa tuotannollista voimamäärää kuin ennen kone-
kautta.

Päälukuvertailua.

Yhdysvaltain palkkatyöväestö muodostaa yli 40
prosenttia maan koko väestöstä. Tähän sisälty-
vät ainoastaan 10 ikävuotta täyttäneet palkkatyössä
olevat henkilöt. V. 1920 oli Yhdysvalloissa 24,-
351,676 perhettä. Tämä "perhe"-nimitys tarkoittaa
sitä, että jos henkilö asuu yksin, mutta pitää yllä
oman taloutensa, laittaa ruokansa j.n.e., niin muodos-
taa hän "perheen". Mutta sitten taas hotellit, maja-
talot, ruokatalot y.m.s., vaikka niissä olisi kuinka pal-
jon asujamia, muodostavat kukin yhden "perheen".
Tämänlaisissa paikoissa asuu suuri määrä ihmisiä
tässä maassa. Varmuudella voidaan siis sanoa
perheiden lukumäärän tässä maassa olevan yli 20,-
000,000. Tulee tästä huomattava määrä työläisten-

kin osalle, vaikka palkkatyöläisillä ei olekaan niin suuria mahdollisuuksia "perustaa kotia" kuin muilla. Että työläisperheitäkin sentään on muutama miljoona käy ilmi siitä kun yli 2,000,000 perheestä käy ansiotyössäkin; naispuolisia palkkatyöläisiä on kaikkiaan yli 8,500,000. Kun otamme vielä huomioon, että työläisperheet ovat lapsirikkaampia kuin muut, niin muodostaa palkkatyöläisten ja heistä suoranaisesti riippuvaisten joukko huomattavasti yli puolen maan koko väestöstä! Tämä on yksistään pääluvussa. Enemmän on jo esitetty heidän yhteiskunnallista tärkeyttään, tuotannollista merkitystään ja taloudellista voimaansa valaisevia seikkoja. Yksistään pääluvussa muodostavat he suurimman joukon; tuotannollisessa merkityksessä tärkeimmän.

Yhdysvalloissa ei ole "maatalouskysymystä" siinä merkityksessä kuin "työväen" poliittiset ryhmät yrittävät uskottaa. koettaessaan saada palkkatyöläisiä ajamaan köyhtyvien farmarien y.m. asiaa. Palkkatyöläisten joukko muodostaa luvultaan ja voimaltaan sekä tärkeydeltään suurimman. Ei ole ollenkaan ihmettelmistä vaikka sillä on niin paljon kosijoita ja "auttajiksi" tarjoutuvia!

Mutta vaikka palkkatyöväestö tässä maassa ei olisikaan siinä asemassa kuin se tänäpäivänä on lukumääränsä ja tärkeytensä vuoksi; jos se olisi lukumäärältään pienempi ja merkitykseltään vähäarvoisempi, eikä kykenisi saamaan suuria aikoja, niin siltikään ei sen tarvitse odottaa apua muihin luokkiin kuuluvilta. Sen täytyy luottaa aina itseensä. Omin voiminsa ainoastaan ovat työläiset saaneet jotain itsellensä, paljon vielä muillekin. Työläisten ei kannata kallistaa korvaansa niille, jotka pyrkivät sekoittamaan luokkakäsittettä!

Luokkakysymys on taloudellinen kysymys.

Tiedämme ihmisten yleensä toimivan ja ajattelevan senmukaisesti kuin he hankkivat toimeentulonsakin. Ihmiset eivät vihaa itseään, vaan toimivat taloudellisten etujensa mukaisesti. Luokkasuhteet ovat taloudellisia suhteita. Taloudellisista suhteista, taloudellisten etujen risiriittaisuudesta, johtuu luokkataistelu. Luokkataistelu ei ole mikään tunnekysymys, vaan kylmiin taloudellisiin seikkoihin perustuva. Sitä on siis sellaisena käsiteltävä. Ja sitä tehtäessä ei ole tilaa mielivaltaisuuksille.

"Työväen" poliittiset puolueet puhuvat työläisille "välttämättömyydestä liittyä yhteen muiden riistettyjen ja sorrettujen kanssa"; esimerkiksi farmarien avustamiseksi taistelussa suurriistäjiä vastaan. Pitäisi avustaa farmareita, että he voisivat säilyä konnuillaan, tarvitsematta mennä teollisuuteen palk-

katyöhön; että kantofarmareista tulisi suurempia farmareita; että vuokratilajelijöistä tulisi omistavia farmareita — lyhyesti sanottuna, avustaa tätä riistosta ja yksityisomistusoikeudesta kiinni pitävää ainesta. Ei. Luokkatietoiset palkkatyöläiset eivät anna sokaista itseään tällaisilla esityksillä. He taistelevat riistoa vastaan jokaisessa paikassa, toimi riistäjänä kuka hyvänsä.

Me tiedämme vuokratilajelijän toivovan pääsevänsä siihen asemaan, että kykenisi ostamaan itselleen farmin. Omistava farmari toivoo voivansa ostaa enemmän maata, voidakseen ostaa enemmän koneita, palkataksaan enemmän työvoimaa, hyötyäksään enemmän. Farmarit saattavat olla kapinapäällä suurriistäjiä, trusteja vastaan, joille heidän on pakko myydä tuotteensa — usein ennen kun niitä on tuotettukaan. Työläisiä palkatessaan haluavat he saada heitä mahdollisimman pienellä palkalla, tekemään mahdollisimman pitkää päivää työtä ja kovin, tyytymään mahdollisimman huonoihin olosuhteihin. Palkkatyöläisille ovat ehdot epäedulliset; he haluavat päinvastaista. "Työväen" poliittiset puolueet, jotka pyrkivät sotkemaan luokkakäsittettä, kehoittavat palkkatyöläisiä "säälimään" ja "auttamaan" kurjassa tilassa olevia farmareita. Ainoa keino millä työläiset voisivat auttaa farmareita olisi työn tekeminen farmarien esittämillä chdoilla. Mutta kun työläisetkään eivät katso elävänsä ainoastaan toisten hyväksi, niin he menevät maanviljelys-sa-moin kuin yleensä kaikkiin töihin hyötyäksään mahdollisimman paljon. Ja silloin törmäävät heidän etunsa vastakkain farmarien sekä kaikkien kanssa joille he työhön joutuvat. On siis turhaa odottaa työläisiltä tätä itseuhrautuvaisuutta. Se olisi liikaa.

Eiväthän farmaritkaan auta eivätkä voi auttaa palkkatyöläisiä missään suhteessa. Eiväthän farmarit omaa sellaista voimaa kuin palkkatyöläiset; eivätkä he voi käyttää sellaista mitä heillä ei ole. Missä he voisivat työläisiä auttaa, kun puhutaan asioista suurin piirtein? Olisi turhaa odottaa apua ulkopuolisilta aineksilta. Yhdysvaltain palkkatyöläisillä on jo suurin voima kunhan he sen järjestävät ja käyttävät sitä. He kykenevät vaikka halvaannuttamaan koko yhteiskunnallisen elämän, jos niin haluavat, sillä he sen pitävät käynnissäkin. Muut eivät sitä kykene tekemään.

Sanotaan, että "vallankumouksessa täytyy saada farmaritkin mukaan." Riippuu siitä minkälaista vallankumousta tarkoitetaan. Sanotaan, että "vallankumoustapauksessa kykenevät farmarit tappaamaan vallankumouksen nälkään." Riippuu siitä mistä maasta on kysymys. Nyt on tässä puhe Yhdysvalloista.

Ristiriidat.

Missään maassa eivät farmarit ole koskaan halunneet sellaista yhteiskunnallista muutosta, vallankumousta, että työn riistämisen ja yksityisomistusoikeus poistettaisiin. Eikä tämä voi olla minikään poliittisen puolueenkaan vaatimuksena silloin, jos se pyrkii edustamaan farmarien asiaa. Jos taas vallankumous ei merkitse tätä, niin ei se merkitse mitään, silloin kun on vallankumouksesta puhe palkkatyöväestön maailmankatsomuksen ja etujen mukaan. Riistämisen ja yksityisomistusoikeuden poistaminen on palkkatyöväestön vallankumouksen EHTO!

Olemme tehneet tämän lyhyen ja suppean katsauksen tässä maassa vallitsevaan tilanteeseen, koska palkkatyöläisille on tärkeintä, että tietävät minkälainen tilanne vallitsee ja minkälaiset mahdollisuudet ovat olemassa. Tämäkin katsaus on tuonut esille vallitsevat voimasuhteet, joille ainoastaan toiminta voidaan perustaa. Palkkatyöläisillä on siis vankka perusta mielle järjestönsä rakentavat.

Palkkatyöläislukka eroaa muista.

Palkkatyöläislukka eroaa kaikista muista ryhmistä ja aineksista yhteiskunnassa. Kaikkien muiden aineksien edut ja pyrkimykset ovat joissakin suhteissa samat, jos ei muussa niin ainakin riiston ja yksityisomistusoikeuden säilyttämisessä. Siinä ne ainakin ovat yksimielisiä. Palkkatyöväestö yksin edustaa riiston ja yksityisomistusoikeuden poistamista. Palkkatyöläisten päämäärä on luokaton yhteiskunta. Muut vastustavat sitä. Työväestö on siis kaikissa pääkysymyksissä eriyvä muista. Tämä tekee välttämättömäksi omintakeisen järjestyksenkin.

Silloin kun palkkatyöläiset ottavat tarkistaakseen perusteellisesti luokkakysymykset, niin selviää heille omintakeisen toiminnan välttämättömyys. Luokkarakojen asettamisessa ei voida olla mielivaltaisia. Ne ovat yhtä vääjäämättömiä kuin laskuopilliset säännöt. Kaksi kertaa kaksi ei ole kolme ja kolme

neljännesosaa, vaan se on neljä, ei enempää eikä vähempää. Työläisille on perin tärkeätä pitää tämä mielessään. Selvän luokkarajan vetämättä jättäminen on tullut maksamaan kalliisti. Näitä kalliita läksyjä olisi vältettävä mahdollisimman paljon. Palkkatyöläiset uuhlaavat kalliin aikansa viettäessään sen toiminnassa muihin luokkiin kuuluvien kanssa. He eivät edistä silloin omaa asiaansa. Yrittämällä yhdistää taloudellisilta eduiltaan ristiriitaisia aineksia yhteen katkaisevat poliittiset puolueet luokkataistelun kärjen ja kieltävät itse luokkataistelun. Poliittinen puolue ei voi olla luokkajärjestö. Ja koska se ei voi olla luokkajärjestö, niin se ei voi olla vallankumouksellinen siinä merkityksessä kuin työläiset sen ymmärtävät. Palkkatyöläiset menettelevät parhaiten itseään kohtaan pysymällä poissa niistä.

Palkkatyöläinen ei ole palkkatyöläinen mielipiteidensä vuoksi; eikä kauppias ole kauppias, eikä farmari ole farmari mielipiteidensä vuoksi. Palkkatyöläisenä oleminen merkitsee määrätysyhteiskunnallisessa asemassa olemista; samoin kauppiasana ja farmarina oleminen. Kauppias saattaa olla sosialisti, kommunisti, tai republikaani. Farmari voi olla sosialisti, kommunisti, tai republikaani. Palkkatyöläinen voi antaa kannatuksen jollekin näistä poliittisista puolueista, mutta hänen yhteiskunnallinen asemansa pysyy silti samana. Palkkatyöläinen on palkkatyöläinen niin kauan kun hän hankkii toimeentulonsa palkkatyöllä.

“Amerikalaisin ilmiö Yhdysvalloissa on I. W. W.” on sanottu. Ja tarkistamalla edes tässä esitettyjä seikkoja ja tekemällä niiden nojalla johtopäätöksiä, ei voi tulla muuhun johtopäätökseen kuin siihen, että suurien teollisuusien maassa vastaa ainoastaan yksi suuri teollisuusunioni työläisten vaatimuksia. Sen täytyy olla “yhtä laajan kuin on teollisuus, yhtä syvän kuin on riistettyjen ja riistäjain välinen kiulu, ja yhtä korkea kuin palkkatyöläisten korkeimmat ihanteet.”

Seuraava Numero On Työväen-Opiston Numero!

Kuten edellisinäkin vuosina, tullaan Tie Vapauden huhtikuun numero julkaisemaan erikoisena Työväen-Opiston numerona. Kirjoitukset tulevat olemaan pääasiallisesti Opiston nykyisten ja entisten oppilaiden ja opettajien kirjoittamat. Se tulee olemaan hyvä. Koko tulee olemaan 48 sivua. Hinta silti ainoastaan 25 senttiä. Vuositilajat saavat sen vapaasti. Tätä numeroa pitäisi saada levitettyksi mahdollisimman paljon.